

VIDEO GO

NR. 82 | MEI 2023

inema

THE QUIET GIRL

CANNES

STARS AT NOON

WAR PONY

SPIDER-MAN: ACROSS THE SPIDER-VERSE

BEAU IS AFRAID

FESTIVAL DE CANNES
FILM D'OUVERTURE
SÉLECTION OFFICIELLE 2023

MAÏWENN JOHNNY DEPP

JEANNE *du* BARRY

UN FILM DE
MAÏWENN

BENJAMIN LAVERNHE PIERRE RICHARD MELVIL POUPAUD PASCAL GREGGORY

17/05 IN DE BIOSCOOP

PARADISO FILMS

© 2023 - WHY NOT PRODUCTIONS - FRANCE 2 CINÉMA - FRANCE 3 CINÉMA - LA PETITE REINE - IMPALA PRODUCTIONS

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

6

12

16

22

30

- 5 VOORWOORD
- 6 BEAU IS AFRAID
- 12 STARS AT NOON
- 16 SPIDER-MAN: ACROSS THE SPIDER-VERSE
- 22 THE QUIET GIRL
- 24 CANNES
- 28 WAR PONY
- 30 KLAPS

★★★★★
A JEWEL
ALREADY FEELS LIKE A CLASSIC
The Guardian

OSCAR® NOMINATION BEST INTERNATIONAL FILM

The Quiet Girl

A FILM BY
COLM BAIRÉAD

VANAF 10 MEI
IN DE BIOSCOOP

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Sara Colson
sara@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Jonas Govaerts, Ruben Nollet,
Chris Craps

WEBMASTER

Hans verschooten

EINDREDACTEUR

Ruud Meert

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Emmanuel Van Melkebeke
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

• VERTIGObe

@ VERTIGOgram

f VERTIGObe

Meer *what the fuck*-films, graag!
Dat is al zo'n beetje mijn motto
sinds ik decennia terug verliefd werd
op de cinema-ervaring – mijn *handle*
op sociale media is niet voor niets
Waanzinema. Of het nu gaat om een
megacommerciële blockbuster of een
superuitdagend arthousedrama: niets
is zo verschrikkelijk als een saaie film.
En begin alsjeblieft niet over louter
verhalende of technische kwaliteiten:
als een film me verveelt, haak ik

mentaal af en begin ik na te denken over alles wat zich buiten de
bioscoopzaal afspeelt.

Dat was geenszins het geval toen ik *Beau Is Afraid* te zien kreeg.
De nieuwe film van Ari Aster, het Amerikaanse regietalent van
Hereditary en *Midsommar*, greep me meteen bij de lurven en liet me
drie uur lang op geen enkel moment los. Was ik volledig mee met
het bizarre hoofdpersonage en zijn nog bizardere belevenissen?
Totaal niet! Maar wat Aster en hoofdrolspeler Joaquin Phoenix
hebben klaargespeeld, moet je zien om te geloven.

Het valt niet te ontkennen dat *Beau Is Afraid* een echte *love it or
hate it*-film is. In de Verenigde Staten werd Asters derde langspeler
dan ook grandioos gemengd onthaald. Maar wat doet het deugd
om nog eens een film voorgeschoteld te krijgen die écht iets bij je
teweegbrengt. Niet moeilijk dus dat niemand minder dan Martin
Scorsese Aster al herhaaldelijk de hemel heeft in geprezen en de
reacties op *Beau Is Afraid* vergeleek met hoe *Barry Lyndon* in 1975
werd onthaald. Het kostuumdrama van Stanley Kubrick werd
destijds verguisd, maar groeide door de jaren heen uit tot een heuse
klassieker.

Tot in de cinema. Hopelijk voor een gedeelde *what the
fuck*-ervaring!

STEVEN TUFFIN

HOOFDREDACTEUR

MOEDERS MAFSTE

Na *Hereditary* en *Midsommar* dingt Ari Aster met *Beau Is Afraid* voor de derde keer op rij mee naar de award voor *what the fuck*-film van het jaar. *Joker*-Oscarwinnaar Joaquin Phoenix kruipt in de huid van het superneurotische titelpersonage dat na het plotse overlijden van zijn moeder aan een oedipale odyssee zonder weerga begint. De perfecte aanleiding voor een gesprek over de zielenroerselen van de gevierde cineast? 'Eigenlijk wil ik helemaal niet over mijn films praten!' **STEVEN TUFFIN**

MISTIG

Het gaat niet goed met Ari Aster wanneer hij *Vertigo* via Zoom te woord staat: 'Ik heb een gigantische kater. Gisteren ging *Beau Is Afraid* hier in L.A. in première en nadien ben ik stevig doorgezakt. Mijn gedachten zijn mistiger dan ooit.'

Mistige gedachten: veel bioscoop-bezoekers hielden ze over aan Asters vorige films *Hereditary* en *Midsommar*. Door sommigen werden ze onthaald als 'de toekomst van de horror', terwijl anderen het over 'pretentieuze pseudogriezel' hadden. Ook *Beau Is Afraid* is een echte *love it or hate it*-film, die je nog het best kunt omschrijven als een metafysische roadmovie die doet denken aan Charlie Kaufman-hersenspinsels als *Being John Malkovich* en *Adaptation*.

Aster broedde meer dan tien jaar op het project: 'Het was een van de eerste scenario's die ik schreef, maar verder dan die fase geraakte ik niet omdat het – zeker voor een debuut –

veel te hoog gegrepen en te vreemd was. Na het succes van mijn vorige films had ik enig krediet opgebouwd en dus leek het me een goed idee om het script af te stoffen, te herwerken en nu wél geproduceerd te krijgen. Wat duidelijk gelukt is. (*lacht*)'

KWALITEITSLABEL

Dat zoiets uitdagends als *Beau Is Afraid* gemaakt werd, heeft veel te maken met Asters werkrelatie met het Amerikaanse filmbedrijf A24. Dat ontfermde zich niet alleen over zijn vorige films, maar bracht ook andere moderne horror uit, zoals *The Witch*, *X* en *Bodies Bodies Bodies*. 'Ik ben ongelooflijk blij met onze samenwerking. Ze geven me de middelen en vrijheid om te doen wat ik wil doen. Ik denk dat geen enkele andere studio of producent dat zou kunnen of willen.'

Dat *Beau Is Afraid* meer komedie

dan horrorfilm is – toch het genre waarin Aster groot is geworden – vormde voor A24 geen probleem: 'Je mag niet vergeten dat ze ook *Everything Everywhere All At Once* uitbrachten en in de VS de verdeling van Lukas Dhonts *Girl* verzorgden. Het klopt dat A24 iets heeft met horrorfilms waarin komaf gemaakt wordt met bepaalde clichés uit het genre, maar dat wil niet zeggen dat je hun projecten allemaal over dezelfde kam kunt scheren. A24 is een soort kwaliteitslabel, geen Marvel-achtige fabriek van eenheidsworst.'

Joaquin Phoenix & Ari Aster

BEGANE PADEN

Nadat Aster in *Hereditary* en *Midsommar* respectievelijk Toni Collette en Florence Pugh de nodige *time to shine* – en *scream* – gaf, bouwt hij *Beau Is Afraid* op rond een acteerprestatie van Joaquin Phoenix die je op alle vlakken een tour de force kunt noemen. Niet in het minst omdat de gevierde acteur het titelpersonage in verschillende staten van verval – lees: leeftijden – vertolkt.

'Ik heb Joaquin altijd een van de beste levende acteurs gevonden', klinkt het enthousiast. 'Hij viel me voor het eerst op in Gus Van Sants *To Die For*, maar ook zijn pseudo-autobiografische metadocumentaire *I'm Still Here* vond ik weergaloos. Laten we eerlijk zijn, er zijn gewoon te veel films om op te noemen waarin hij schittert.'

Dat Phoenix best veeleisend en grillig kan zijn op een set, nam

Aster er graag bij: 'Met iemand van zijn kaliber moet je je eigen verwachtingen naar de achtergrond schuiven. Ik heb me zo soepel mogelijk opgesteld om alle details samen met hem uit te puren. Hoe meer we de begane paden verlieten, hoe interessanter het allemaal werd. Ook zijn samenwerking met de rest van de cast was uiterst boeiend. Er ontstond keer op keer een wondermooie dans.'

OVERBEVOLKING

Een van de opvallendste elementen in *Beau Is Afraid* is het *production design*. In de eerste plaats omdat het verhaal zich afspeelt op enkele uiterst verschillende locaties, waaronder een extreem kitscherige villa, een sprookjesbos en een labyrintische luxewoonst. '*Beau Is Afraid* is mijn eigenwijze versie van een picareske odyssee', aldus Aster. 'Zo'n verhaal speelt zich altijd af in diverse settings. Het ontwerpen daarvan

was een interessante uitdaging. Er moest genoeg verschil zijn om een reisgevoel te creëren, maar er moest ook voldoende harmonie zijn om te kunnen geloven dat de locaties tot hetzelfde universum behoren.'

Als er één plek is waar absoluut geen harmonie heerst, dan is het wel het superdrukke stadscentrum waar het begin van de film zich afspeelt. Beau woont in een tot op het bot afgeleefd flatgebouw, omsingeld door

aftandse winkeltjes en maniakaal bizarre personages: 'In de jaren dat het scenario in mijn schuif lag, hield ik een soort Bijbel vol komische ideeën bij', lacht Aster daarover. 'Toen de film eindelijk groen licht kreeg en we aan de preproductie begonnen, vroeg ik mijn team om nog extra vonden toe te voegen. Zo werd die lijst schier oneindig en konden we de achtergrond als het ware 'overbevolken'.'

SCHULDGEVOELENS

Over één ding hebben we het nog niet gehad: de monsterlijke *mommy issues* waarmee Beau worstelt. Zijn moeder is zonder twijfel de belangrijkste persoon in zijn leven, maar ze is ook de bron van zijn mentale problemen. Volgens Aster had *Beau Is Afraid* net zo goed over een andere ouder/kind-verhouding kunnen gaan: 'Het gaat me vooral over de schuldgevoelens en verwijten

die met zulke relaties gepaard gaan. Maar je kunt natuurlijk niet ontkennen dat de band tussen een zoon en zijn moeder iets heel speciaals is.'

De vraag of hij zelf een goede relatie met zijn moeder heeft, ontwijkt Aster nogal bruusk: 'Over zulke zaken wil ik het liever niet hebben. De film is de film. Als ik daar iets aan toevoeg, vervaagt het

mysterie, niet? Eigenlijk wil ik liever niet over mijn films praten. Als ik echt eerlijk ben, moet ik toegeven dat ik schrik heb om té persoonlijke dingen te zeggen. Die zouden me alleen maar in de problemen brengen en blijven achtervolgen. (lacht)' 🗨️

BEAU IS AFRAID SPEELT VANAF 10 MEI IN DE BIOSCOOP

SOONER

HET STREAMINGPLATFORM VOOR FILMLIEFHEBBERS

ONTDEK ONS NIEUW PLATFORM

IN HET ZWEET

Na het kannibalendrama *Trouble Every Day* en de scifitrip *High Life* gooit de gevierde Franse regisseur Claire Denis (*Beau travail*) het met *Stars at Noon* andermaal over een Engelstalige boeg. In deze broeierige thriller slagen een Amerikaanse journaliste en een Britse zakenman er maar niet in om weg te raken uit het door politieke spanningen en de coronacrisis geteisterde Nicaragua. 'Het gros van de hedendaagse cinema is hopeloos naïef.' **STEVEN TUFFIN**

In tegenstelling tot veel van uw collega's heeft de coronacrisis u geen gas doen terugnemen. U draaide in die periode eerst *Avec amour et acharnement* en nadien *Stars at Noon*.

CLAIRE DENIS: 'Dat kwam vooral door een samenloop van omstandigheden. Margaret (*Qualley, de revelatie uit Once Upon a Time in Hollywood die hier de vrouwelijke hoofdrol speelt, nvdr*) had plots plaats in haar agenda toen we mijn vorige film aan het afwerken waren. We moesten dus zo snel mogelijk beginnen te filmen. Voor alle duidelijkheid: ik ben geen ongeleid projectiel dat zich door niets of niemand laat stoppen. Ik kan me duizend-en-één dingen inbeelden die me zouden tegenhouden om een film te maken.'

Maar toch, u bent de 75 voorbij. Waar blijft u de energie halen om film na film te maken?

'Films maken is niet louter gelinkt aan je energiepeil. Het gaat in de eerste plaats om een *state of mind*. Met drive alleen geraak je er niet, je hebt vooral emotie nodig.'

***Stars at Noon* barst in ieder geval van de emotie. Zat die al in het gelijknamige boek van Denis Johnson uit 1986, waarop u de film baseerde?**
'Zeker en vast! Ik lees heel veel boeken in mijn constante zoektocht naar interessant bronmateriaal, maar nog maar zelden vond ik er eentje van dit niveau. Johnson beschreef de relatie tussen zijn twee hoofdpersonages zo gevoelig gedetailleerd dat ik me helemaal liet meeslepen. Tegelijk had hij een uitzonderlijk talent voor ironie, waardoor de romance nooit zeemzoeterig wordt. Daar heb ik namelijk een hekel aan.'

Het boek speelt zich af in het politiek woelige Nicaragua van 1984, terwijl uw filmversie plaatsvindt tijdens de coronacrisis. Vanwaar die aanpassing?
'De jaren 80 zijn ondertussen heel lang geleden. Een groot deel van het bioscooppubliek van vandaag heeft ze niet meegemaakt. Bovendien zijn

er al verschillende films gemaakt over Nicaragua in die periode, zoals *Under Fire* met Nick Nolte. Toen we bezig waren met de preproductie ontstonden er trouwens opnieuw politieke spanningen in het land, die ervoor zorgden dat we er niet konden draaien. Internationaal luchtverkeer werd plots problematisch en geen enkele verzekeringsmaatschappij wilde onze hoofdrolspelers dekken. Daarom draaiden we uiteindelijk in Panama en besloot ik om de coronacrisis in het verhaal te verwerken.'

Andere regisseurs proberen net alle sporen van die periode te wissen omdat ze vrezen dat hun films anders al snel gedateerd zullen aanvoelen.
'Ik leef in het moment en op dat moment was corona een deel van ons bestaan. Daarom maakte de pandemie ook deel uit van *Avec amour et acharnement*. Bovendien was het schier onmogelijk geweest om corona compleet uit beeld te houden tijdens de shoot van *Stars at Noon*.

Daarvoor waren de regels in Panama veel te streng. Als een kijker daar een probleem mee heeft, mag die van mij de zaal gerust verlaten. (*lacht*)'

Vraag van iemand die Latijns-Amerika helemaal niet kent: lijken Panama en Nicaragua op elkaar?

'In Panama zie je lang niet zoveel soldaten als in Nicaragua. We hebben dus heel wat figuranten moeten inhuren om militairen in de achtergrond te spelen. We hebben ook hard moeten zoeken naar locaties zoals Johnson ze in zijn boek beschrijft. De strenge coronaregels maakten het er natuurlijk niet makkelijker op.'

De setting voelt aan als een soort vagevuur, een plek tussen hemel en hel waaruit de personages – hoe hard ze ook proberen – maar niet kunnen ontsnappen.

'In mijn ogen zitten ze toch eerder vast in een echte hel. Alleen beseft Daniel, het mannelijke hoofdpersonage, dat veel later dan Trish. Hij denkt eerst nog dat hij onaantastbaar is, dat hij

'We laten ons allemaal neuken om dingen te bereiken, alleen niet altijd letterlijk.'

CLAIRE DENIS

schimmige zaakjes kan doen zonder dat de CIA of het lokale militaire apparaat hem kunnen vatten. Trish wil daarentegen al van bij het begin koste wat het kost vertrekken, maar daarvoor heeft ze haar paspoort nodig en de overheid heeft dat afgenomen.'

Iemand als Trish zie je niet vaak op het witte doek. Ze wordt steeds radelozer en lijkt tot alles bereid om te ontsnappen. Ze heeft zelfs seks met verschillende machtsfiguren in de hoop zo haar paspoort terug te krijgen.
'Mensen die met iemand neuken om

iets te bereiken, dat is toch van alle tijden, niet?'

Vast wel, maar dat betekent nog niet dat je zo iemand vaak in films ziet. En al zeker niet met de bijna maniakale verbeterheid die Trish etaleert.
'Bedoel je dat je haar onuitstaanbaar vond?'

Zo ver wil ik niet gaan. De film deed me vooral denken aan bepaalde thrillers uit de jaren 70 en 80, met hoofdpersonages die zich in een morele grijze zone bevinden.
'Het is niet mijn schuld dat het gros van de hedendaagse cinema hopeloos naïef is. (*lacht*) Margaret en ik begrepen Trish in ieder geval onmiddellijk. We vonden haar heel herkenbaar. Misschien komt dat omdat we vrouwen zijn. Tegelijk vind ik dat we ons allemaal – vrouwen én mannen – laten neuken om dingen te bereiken, alleen niet altijd letterlijk.'

Benny Safdie, die samen met zijn broer Josh de indiehits *Good Time* en *Uncut Gems* maakte, duikt op een bepaald moment op als een CIA-agent.

'Iedereen is hier zo onbeleefd', zegt hij tegen Trish, die ironisch genoeg voortdurend vloekt.
'Een typische uitspraak van zo'n pseudo-alfamannetje, toch? Hij is een CIA-agent die zich nergens zorgen om hoeft te maken. Of beter: hij moet die schijn ophouden. Op die manier probeert hij Trish te manipuleren. Hij begint over dat taalgebruik om haar in zijn macht te krijgen. Hij denkt dat zij zich net zoals elke westerling superieur voelt omdat we dingen als 'dank u' en 'alsjeblieft' zeggen. Weet hij veel dat zij elke vorm van etiquette al lang overboord heeft gegooid. (*lacht*)'

***Stars at Noon* haalde een paar keer de internationale filmpers nog voor de film gedraaid werd. Eerst toen Robert Pattinson verstek gaf voor de rol van Daniel, daarna toen Taron Egerton hetzelfde deed.**

'En toen ontmoette ik Joe (*Alwyn, nvdr*). Hij is misschien niet zo bekend als Robert of Taron, maar wel minstens even getalenteerd. Ik was verrukt dat ik eindelijk iemand ontmoet had die er écht voor wilde gaan.'

Was het een ander soort film geweest met een van die grotere namen?
'Ik hou zielsveel van Robert. Onze samenwerking tijdens *High Life* is een van de fijnste uit mijn carrière, maar ik denk dat hij ondertussen op een ander niveau speelt. Ik zweer bij uitdagend indiewerk, terwijl hij duidelijk niet vies is van de *big league*. (*lacht*)'

Tot slot: de Britse band Tindersticks verzorgt al meer dan twintig jaar de muziek van uw films. Waarom werkt u zo graag met hen?
'Simpel: ze lijken mijn films als geen ander te begrijpen. Je kunt stellen dat filmmuziek over sfeerschepping gaat, maar ik vind dat hun werk dat overstijgt en dieper gaat. Ik zei het al aan het begin van ons gesprek: uiteindelijk draait alles rond emotie.'

STARS AT NOON SPEELT VANAF 3 MEI IN DE BIOSCOOP

REANIMATIE

Net zoals zijn megasuccesvolle voorganger *Spider-Man: Into the Spider-Verse* blaast *Spider-Man: Across the Spider-Verse* het animatiegenre nieuw leven in. De langverwachte sequel combineert maar liefst zes verschillende visuele stijlen. Het perfecte excuus om door de geschiedenis van het medium te slingeren. **JONAS GOVAERTS**

CUTOUT

Bij deze vroege animatietechniek worden figuren van papier, karton of stof tegen een achtergrond geplaatst en beeld per beeld bewogen. De oudste nog te bekijken cutout-langspeler is het sprookje *Die Abenteuer des Prinzen Achmed* van de Duitse Lotte Reiniger uit 1926. Terry Gilliam maakte als lid van het komische gezelschap Monty Python regelmatig gebruik van de techniek. Denk maar aan het priesterverslindende monster uit *Monty Python and the Holy Grail* (1975).

STOP-MOTION

Nog een techniek die ontwikkeld werd tijdens de vroege dagen van het filmmedium. Een object wordt in lichtjes van elkaar verschillende houdingen gefotografeerd, waarna die beelden snel achter elkaar worden afgespeeld. De eerste stop-motionlangspeelfilm, *Le roman de Renard* van de naar Frankrijk gevluchte Rus Ladislav Starevich, dateert van 1930. Omdat deze techniek zo tijdrovend is, werken gespecialiseerde studio's zoals Aardman (*Chicken Run*) en LAIKA (*Coraline*) doorgaans twee tot drie jaar aan een film.

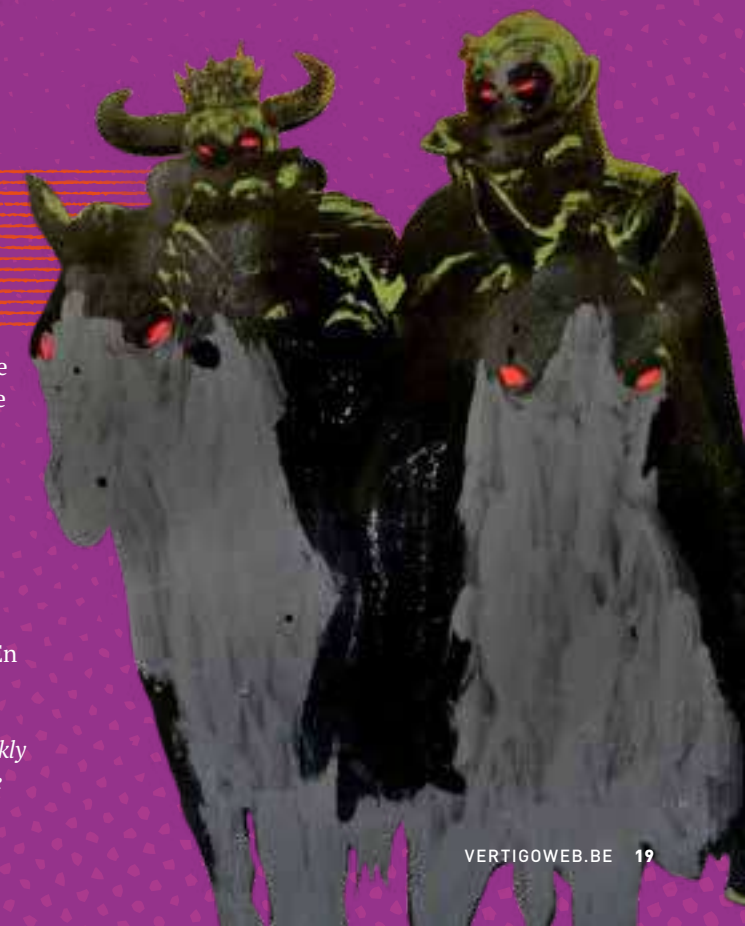
CELANIMATIE

Vorm van handgetekende animatie, die in 1914 gepatenteerd werd door de Amerikaan Earl Hud. Hij bedacht een systeem waarbij één team bewegende figuren op een transparant blad of cel tekent, een ander team zich over de statische achtergronden ontfermt en een derde team de combinatie fotografeert. De Disney-klassieker *Snow White and the Seven Dwarfs* (1937) was de eerste langspeler die volledig gemaakt werd met deze techniek. Het Huis van de Muis grijpt er soms nog naar terug, met *The Princess and The Frog* (2009) als recent voorbeeld.

ROTOSCOPIE

In 1915 ontwikkelde de Amerikaan Max Fleischer de rotoscoop, een apparaat dat gefilmde beelden frame per frame op een tekentafel projecteert. Zo kunnen ze eenvoudig overgetekend worden, wat een vloeiendere animatie oplevert. Walt Disney gebruikte de techniek onder meer voor *Alice in Wonderland* (1951). De epische gevechten in Ralph Bakshi's geanimeerde *The Lord of the Rings* (1978) staan te boek als ware rotoscopiehoogstandjes. En indiefavoriet Richard Linklater hanteerde de techniek voor geflipte titels als *A Scanner Darkly* (2006) en *Apollo 10 1/2: A Space Age Childhood* (2022).

Computer-generated imagery ging na jarenlang geëxperimenteer mainstream in de *Westworld*-sequel *Futureworld* (1976), waarin een digitaal geanimeerde hand en gezicht kort te zien zijn. In de daaropvolgende decennia evolueerde de techniek zienderogen, met *Tron* (1982) en *Terminator 2: Judgment Day* (1991) als belangrijke groeispurten. *Toy Story* (1995) was de eerste volledig computer-gegenereerde animatielangspeler. Ondertussen staat de techniek zo ver dat het resultaat volstrekt fotorealistisch oogt. Zo kan de digitale *The Lion King*-remake (2019) probleemloos voor een live action-film doorgaan.

SPIDEY-VERSITEIT

Toen *Spider-Man: Into the Spider-Verse* in 2018 uitkwam, bestempelde producer Phil Lord de stijl als 'totaal revolutionair'. Om de kijker het gevoel te geven dat die in een comic was beland, combineerde de film digitale animatie met geschilderde lijnen, getekende stippen en allerlei andere strip-technieken. Ook de invloed van anime en manga was voelbaar.

In de sequel zijn Lord en co. nog een stapje verdergegaan: '*Into the Spider-Verse* had één dominante animatiestijl, *Across the Spider-Verse* heeft er zés!' Elk nieuw universum waarin protagonist Miles Morales terecht komt, heeft een unieke look gekregen.

Zo slingert Spidey doorheen een pastelkleurige versie van Manhattan, gebaseerd op Indiase comics uit de jaren 70. De wereld van Morales' *love interest* Gwen Stacy oogt dan weer gewaterverd, zoals haar eigen stripreeks. En *Blade Runner* lijkt een referentie in de sequentie die zich afspeelt in Nueva York, een dystopisch toekomstbeeld van de grootstad, geïnspireerd door de illustraties van *visual futurist* Syd Mead, die onder meer Rick Deckards vliegende auto in de Ridley Scott-klassieker ontwierp. Thwip! 🕸

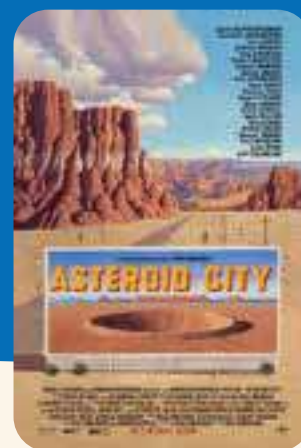
SPIDER-MAN: ACROSS THE SPIDER-VERSE SPEELT VANAF 31 MEI IN DE BIOSCOOP

Een hele zomer film!

pop-up cinema in CC Scharpoord, Knokke-heist

4 juli tot 27 augustus

DRIE FILMVOORSTELLINGEN PER DAG

dinsdag tot zondag

14u30 ~ 17u30 ~ 20u30

maandag gesloten

lumiereaanzee.be

[lumierecinema](https://lumierecinema.be)

LUIDE STILTES

Een negenjarig meisje moet de zomer doorbrengen bij een ouder koppel dat ze niet kent. Die ervaring zal haar leven veranderen. *The Quiet Girl*, de Oscargenomineerde, Iers gesproken debuutfilm van Colm Bairéad, is een klein verhaal met grote emoties. ‘Het is best ironisch dat de film gevierd wordt als een triomf van de Ierse taal.’ **RUBEN NOLLET**

Flashback naar maart vorig jaar, wanneer de Ierse filmprijzen worden uitgereikt. De IFTA's – Irish Film & Television Academy Awards – moeten door de coronamaatregelen nog virtueel plaatsvinden. Gedoodverfd prijsbeest is Kenneth Branagh, met zijn autobiografische *Belfast*. De verbijstering is dan ook groot wanneer een kleine debuutfilm in het Iers de veelvraat van de avond blijkt. *An Cailín Ciúin* of *The Quiet Girl*, sleept maar liefst zeven prijzen in de wacht, waaronder die voor beste film en beste regie. Een Oscarnominatie en enkele maanden later is regisseur Colm Bairéad er nog niet van gekomen. ‘Wij waren al blij met onze nominaties, maar het werd een dulle avond’, grijnst hij. ‘Een historische avond ook, want voor het eerst kaapte een film in het Iers de hoofdprijs weg.’

The Quiet Girl speelt zich af in 1981 op het Ierse platteland. De negenjarige Cáit maakt deel uit van een groot gezin. Ze hebben het al niet breed en nu is

moeder opnieuw zwanger, tot groot ongenoegen van de norse vader. Om het gezin wat ruimte te geven, wordt Cáit de hele zomer ondergebracht bij verre familie. Eibhlín en Séan hebben een boerderij en vooral de eerste is heel lief voor de verlegen Cáit. Beetje bij beetje bloeit het meisje open, maar ze voelt dat er een schaduw over het echtpaar hangt.

De film is gebaseerd op *Foster*, een novelle uit 2010 van de Ierse schrijfster Claire Keegan. ‘De *Irish Times* bekroonde die tot een van de tien beste Ierse fictiewerken geschreven door vrouwen in de 21e eeuw’, vertelt Bairéad. ‘Het boek is amper 95 pagina's lang, maar ik had tranen in de ogen toen ik het uit had. Ik wist meteen dat ik het wilde verfilmen. Verhalen over jonge mensen hebben me altijd aangetrokken. Bovendien is het geschreven in de eerste persoon, waardoor je helemaal bij het hoofdpersonage betrokken bent. Ik vroeg me af hoe ik dat naar film kon vertalen.’

Dat lukte Bairéad door op amper twee momenten na voortdurend bij Cáit te blijven. Het meisje zegt nauwelijks iets, maar observeert alles. Zo ontdekt ze dat ook banale details en lange stiltes veel kunnen vertellen. ‘Het boek vat geweldig de manier waarop Ieren communiceren – of liever: niet communiceren’, lacht Bairéad. ‘Ik zie de film als een statement over de beperkingen van taal, over hoe woorden tekortschieten en wij er niet in slagen om taal behoorlijk te gebruiken. Het is dan ook best ironisch dat *The Quiet Girl* gevierd wordt als triomf van de Ierse taal.’

Extra opvallend is dat Keegan haar novelle in het Engels schreef. Haar hoofdpersonage brengt de zomer door in Wexford, een Engelstalig dorpje aan de noordoostkust van Ierland. Bairéad verhuist het verhaal naar Waterford, vijftig kilometer naar het westen en pal in een van de *Gaeltachtaí*, de regio's waar Iers een officieel erkende taal is. ‘Ik ben opgegroeid met het Iers en spreek het vloeiend’, legt de cineast uit. ‘Toch zijn mijn films nooit exclusief in het Iers. Je zult altijd ook Engels horen. Ik hou van het idee dat die twee talen naast elkaar bestaan. Dat is ook authentieker. Thuis sprak mijn vader Iers en mijn moeder Engels. In de film spreekt de vader Engels en de moeder Iers. Het zorgt voor een extra laag die niet in de novelle zit.’

Aan zijn vader heeft Bairéad trouwens zijn liefde voor film te danken. De man had een afkeer voor televisie, maar toen Ierland zich in 1990 voor het eerst qualificeerde voor het WK voetbal, haalde hij toch een toestel in huis. En belangrijker: met een videorecorder erbij. ‘Mijn vader kocht vaak films op VHS, als deel van onze opvoeding’, herinnert Bairéad zich. ‘Hij had smaak, want het waren films van Chaplin, Fritz Lang, John Huston en Kurosawa. *Modern Times* was mijn favoriet als kind. Daar begon het allemaal voor mij.’

THE QUIET GIRL SPEELT VANAF 10 MEI IN DE BIOSCOOP

P(S)ALMEN

Jonge honden, gevestigde waarden en controversemagneten: van 16 tot 27 mei beklimmen ze weer allemaal de legendarische treden van het majestueuze Palais des Festivals tijdens de 76^e editie van het filmfestival van Cannes. *Vertigo* nam het programma onder de loep en zet tien must-sees in de schijnwerpers. **STEVEN TUFFIN**

JEANNE DU BARRY

Geen Cannes zonder controverses, en deze keer is er al eentje nog voor het festival begonnen is. De keuze om de 76^e editie te openen met dit historisch drama deed namelijk heel wat wenkbrauwen fronsen. Reden? Scenarist-regisseur-hoofdrolspeler Maïwenn werd onlangs door een journalist beschuldigd van agressief gedrag en de reputatie van haar tegenspeler Johnny Depp blijft gedeukt, ook al won hij de lasterzaak tegen zijn ex Amber Heard.

LE LIVRE DES SOLUTIONS

Aan het begin van deze eeuw was de Franse cineast Michel Gondry hotter dan hot. *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* staat niet voor niets steevast hoog in de Vertigo Awards-categorie Beste Film Ooit. Dat succes heeft hij echter nooit meer kunnen evenaren. Na acht jaar bioscoop-afwezigheid komt Gondry nu op de proppen met een existentiële komedie over een regisseur met *director's block*, die zijn cast en crew meeneemt naar een klein dorp. Daar barst hij plots van de ideeën en begint hij aan het boek uit de titel. Uit het leven gegrepen?

INDIANA JONES AND THE DIAL OF DESTINY

Hoewel de Cannes-passage van 's werelds geliefdste archeoloog in 2008 met *Indiana Jones and the Kingdom of the Crystal Skull* geen onverdeeld succes was, verwelkomt festival-directeur Thierry Frémaux de iconische Indy-ster Harrison Ford en de zijnen opnieuw met open armen. Of Steven Spielberg er ook bij zal zijn, is nog niet duidelijk, want hij stond de regiestoel deze keer af aan *Logan*- en *Ford vs. Ferrari*-cineast James Mangold en fungeerde enkel als *executive producer*.

THE SWEET EAST

Wat hebben de legendarische documentairemaker Albert Maysles, het immer grommende culticoon Abel Ferrara en de hippe filmbroers Benny en Josh Safdie gemeen? Ze konden in het verleden allemaal rekenen op de cameramagie van Sean Price Williams. De bejubelde *director of photography* promoveert nu tot regisseur met deze picareske roadmovie over een middelbareschoolstudent die tijdens een trip van South Carolina naar Washington DC haar eerste stappen in de wijde wereld zet. Geschreven door Nick Pinkerton, de New Yorkse filmcriticus die vaak te gast is op het Zomer Film College in Antwerpen.

THE NEW BOY

Amper enkele maanden na haar tour de force in *Tár* keert Cate Blanchett al terug naar het witte doek met dit drama dat zich afspeelt in het Australië van de jaren 1940. De tweevoudige Oscarwinnares vertolkt een eigenzinnige non die een afgelegen klooster runt waar de komst van een negenjarig Aboriginal weesjongetje de relatieve rust verstoort. 'Een verhaal over spiritueel geworstel en de kost van het overleven', volgens regisseur Warwick Thornton.

KILLERS OF THE FLOWER MOON

Hoewel Martin Scorsese een graag geziene gast is in de klassiekerssectie Cannes Classics, maakten zijn films nog maar twee keer deel uit van de officiële selectie: *Taxi Driver* won in 1976 de Gouden Palm, *After Hours* kaapte in 1986 de Regieprijs weg. Ditmaal doet Marty het met een boekverfilming over een reeks moorden op Native American-territorium in de jaren 1920. Of de film meedingt naar de hoofdprijs is nog niet duidelijk, maar dat de door een streamingdienst gefinancierde productie überhaupt vertoond wordt, is al een mirakel op zich in het op dat vlak strenge Frankrijk. Dat Scorsese zijn fetisjacteurs Leonardo DiCaprio en Robert De Niro meebrengt, zal de selectie in ieder geval niet bemoeilijkt hebben.

THE ZONE OF INTEREST

Tien jaar na het ondertussen tot een cultfavoriet uitgegroeide *Under the Skin* heeft Jonathan Glazer een WO II-drama gedraaid. De voormalige videoclipvirtuoos – check zeker die van *Karma Police* van Radiohead – baseerde zich voor zijn nieuwe film op het gelijknamige boek van Martin Amis, over een nazi-officier die in Auschwitz verliefd wordt op de vrouw van de kamp-commandant. Als je weet dat *Under the Skin* een wel heel losse boekverfilming was, rijst de vraag wat Glazer met dit materiaal heeft aangevangen.

OCCUPIED CITY

In Cannes kan werkelijk alles de revue passeren, ook een documentaire van – hou je vast – vier uur over het bezette Amsterdam tussen 1940 en 1945. De Britse topcineast Steve McQueen is natuurlijk een graag geziene gast op de Croisette. Met de wereldpremière van *Hunger* schoot zijn film-carrière in 2008 als een pijl uit de startblokken, en als de coronacrisis geen roet in het eten had gegoooid, waren er tijdens de 2020-editie van het festival twee van de vijf films uit zijn *Small Axe*-anthologie vertoond.

ASTEROID CITY

Prijzen heeft Wes Anderson in de Zuid-Franse badstad nog niet gewonnen, maar zowel *Moonrise Kingdom* als *The French Dispatch* kenden een vliegende start toen ze er in wereldpremière gingen. Het wordt dus sowieso dringen voor deze scifikomedie over het woestijnstadje uit de titel waar een astronomisch evenement plaatsvindt dat heel wat volk lokt. 'Heel wat volk' lijkt trouwens een understatement, want naast Anderson-nieuwkomers Tom Hanks en Margot Robbie zijn ook oude getrouwen als Jason Schwartzman, Scarlett Johansson, Jeff Goldblum, Jeffrey Wright, Tony Revolori, Edward Norton en Tilda Swinton van de partij.

AUGURE

Als muzikant transformeerde hij van MC Balo bij de Luikse rapformatie Starflam naar de solo-artiest Baloji. In de filmwereld stond hij eerst voor de camera en regisseerde hij enkele kortfilms, maar nu heeft Baloji zijn eerste langspeler klaar. Onderwerp is een Congolese man die jaren terug zijn geboortedorp verliet omdat men dacht dat hij een tovenaars is. Na zijn terugkeer, in het gezelschap van zijn witte vrouw, moet hij leren leven met het feit dat zijn familie en vroegere dorpsgenoten hem als een outsider zullen blijven behandelen. 🍷

AFDANKERTJES

Op de set van *American Honey* raakte actrice Riley Keough bevriend met figuranten Franklin Sioux Bob en Bill Reddy, beiden Native Americans van de Lakota-stam, die opgroeiden in het Pine Ridge-reservaat. Hun verhalen vormen de basis voor Keoughs en Gina Gammells regiedebuut *War Pony*. Bert Hamelinck, mede-oprichter van het Belgische productiehuis Caviar, was een van de producers. ‘Er is daar een humanitaire ramp bezig, maar heel Amerika kijkt weg.’ **JONAS GOVAERTS**

Een late proficiat: vorig jaar won *War Pony* in Cannes de *Caméra d’Or*, de prijs voor het beste debuut.

BERT HAMELINCK: ‘Bedankt! Voor Riley was Cannes helemaal een bijzondere ervaring. Niet alleen haar eerste film als regisseur ging er in première, maar ook *Elvis*, Baz Luhrmans biopic over haar grootvader. Ik denk niet dat er in de festivalselectie twee films zaten die verder uit elkaar lagen, zowel qua stijl als qua budget. (lacht)’ *The Rider* en *War Pony* werden geregisseerd door vrouwen, en voor beide films bestond de cast grotendeels uit niet-professionele acteurs. Zit er een lijn in de Amerikaanse projecten van Caviar? ‘Dat is puur toeval. Het enige waar wij naar zoeken, zijn interessante verhalen en filmmakers. Het scenario van *War Pony* was gewoon steengoed. En zowel Riley als haar coregisseur Gina Gammell wisten héél goed wat ze wilden.’

Toch heeft het zeven jaar geduurd om de film van de grond te krijgen.

‘Zonder Rileys reputatie als actrice, model en gezicht van Louis Vuitton had de film wellicht zelfs nooit gemaakt

kunnen worden. Een project als *War Pony* financieren is een groot risico. Je hebt geen bekend gezicht om op de poster te zetten en de thematiek ligt erg gevoelig, zeker in de VS. Toen ik de scène las waarin een twaalfjarige Native American experimenteert met de *crystal meth* van zijn vader, wist ik meteen: Amazon of Apple zullen deze film nooit willen kopen. *Never*. Hollywood blijft een vreemde plek. Iedereen is er zogezegd woke, maar niemand durft zijn nek uit te steken.’

De film speelt zich volledig af in het Pine Ridge-reservaat, een van de armste gebieden van Amerika.

‘Ik heb al over de hele wereld gewerkt, in de moeilijkste omstandigheden, maar wat ik daar zag, heeft me echt geschokt. De mensen in dat reservaat moeten zien te overleven met een toelage van de overheid, die meer dan honderd jaar geleden werd afgesproken. Economisch is er niks te beleven, de plek is volledig ingepalmd door drugskartels. Er is daar echt een humanitaire ramp bezig, maar heel Amerika kijkt weg. Hallucinant.’

Komen hoofdrolspelers Jojo Baptese Whiting en Ladainian Crazy Thunder zelf ook uit Pine Ridge?

‘Absoluut. Zij leven het leven uit de film. Zo heeft Jojo de première in Cannes moeten missen omdat hij van de rechtbank geen paspoort kreeg. Mensen als hij worden voortdurend veroordeeld voor kleine criminele feiten, die hun hele leven hypothekeren. Ze zitten in een vicieuze cirkel waaruit ze maar héél moeilijk kunnen loskomen. Ik hoop oprecht dat onze acteurs dankzij *War Pony* meer rollen aangeboden krijgen. Daar draait het tenslotte om.’

Zal de film ook vertoond worden in het reservaat?

‘Dat is de bedoeling, maar het is niet evident. Daar is niks, op hier en daar een cultureel centrum na. Twee weken na de bioscooprelease wordt de film al te koop aangeboden. We hebben iedereen van de

cast vouchers gegeven, zodat ze tenminste online kunnen kijken. Ik vermoed dat de meesten van hen *War Pony* gewoon op hun telefoon zullen bekijken.’

Over telefoons gesproken: aan het begin van de film dacht ik even dat hij zich afspeelde in de jaren 90. Iedereen gebruikt een ouderwetse flip phone.

‘Men moet het in het reservaat stellen met de afdankertjes van de rest van het land. Gsm’s, computers, auto’s... Weet je trouwens waar de titel van de film vandaan komt? Jonge Native Americans noemen hun eerste auto *war pony*. Hun voorouders trokken ten strijde op een paard of een pony. Zij moeten het stellen met een gammel wrak. Prachtig beeld, toch?’

WAR PONY SPEELT VANAF 10 MEI IN DE BIOSCOOP

Guardians of the Galaxy Vol. 3

REGIE James Gunn
CAST Chris Pratt, Zoe Saldana, Dave Bautista
SPEELDUUR 2u30
VANAF 3 mei in de bioscoop

Laat het aan James Gunn over om het derde – en laatste? – cinema-avontuur van Marvels mafste scifihelden te injecteren met zowel *The Island of Dr. Moreau*-achtige experimenten als bijzonder bonte sets, kostuums en emoties. **STEVEN TUFFIN**

Saules aveugles, femme endormie

REGIE Pierre Földes
CAST Mathilde Auneveux, Arnaud Maillard
SPEELDUUR 1u48
VANAF 10 mei in de bioscoop

Van een man die een breuk verwerkt tot het bezoek van een gigantische kikker: in deze poëtische animatiefilm worden enkele korte verhalen van Haruki Murakami (*Drive My Car*) verweven tot een ontroerend-surrealistisch relaas. **RUBEN NOLLET**

Hunt

REGIE Lee Jung-jae
CAST Lee Jung-jae, Jung Woo-sung, Jeon Hye-jin
SPEELDUUR 2u11
VANAF 10 mei in de bioscoop

Regiedebuut van *Squid Game*-acteur Lee Jung-jae over twee agenten van de Zuid-Koreaanse veiligheidsdienst die in het turbulente 1980 naar een mol speuren. Voor fans van Tom Clancy-thrillers als *Clear and Present Danger* en *Without Remorse*. **CHRIS CRAPS**

Lou Reed: Berlin

REGIE Julian Schnabel
CAST Lou Reed, Emmanuelle Seigner, Steve Hunter
SPEELDUUR 1u21
VANAF 17 mei in de bioscoop

Naar aanleiding van de 50^e verjaardag van Lou Reeds album *Berlin* wordt Julian Schnabels unieke concert-film uit 2008 heruitgebracht. In vergelijking met Rolling Stones-genregenoot *Shine a Light* een zeer impressionistische registratie. **CC**

Sur l'Adamant

REGIE Nicolas Philibert
CAST De patiënten en de staf van de Adamant
SPEELDUUR 1u49
VANAF 31 mei in de bioscoop

De Franse documentairemaker Nicolas Philibert (*Être et avoir*) werpt deze keer een blik op het dagelijkse leven in een uniek psychiatrisch centrum in het hart van Parijs: de Adamant, een enorme houten structuur die drijft op de Seine. **RN**

Op vertigoweb.be
vind je elke woensdag
nieuwe recensies!

ROCK OF AGES

kursaal
oostende

Wereldwijde succesmusical
met knallende rockhits!
31.05 - 03.06.23

Deze verrassende muzikale komedie speelde jarenlang op West End in Londen en Broadway in New York. Nu is er dus goed nieuws. Rockfanaten hoeven helemaal niet zo ver te reizen, want knallende nummers zoals 'We built this city', 'Here I go again' en 'The final countdown' overspoelen in juni 2023 het podium van Kursaal Oostende. Maak je klaar voor één groot daverend spektakel dat je rockhart sneller doet slaan! De show vertolkt meer dan 25 legendarische nummers uit de jaren 80.

info en tickets:
kursaaloostende.be

Pretty.

Awkward.

FROM THE DIRECTOR OF
GOOD BOYS

JENNIFER LAWRENCE

No Hard Feelings

VANAF 21 JUNI
IN DE BIOSCOOP